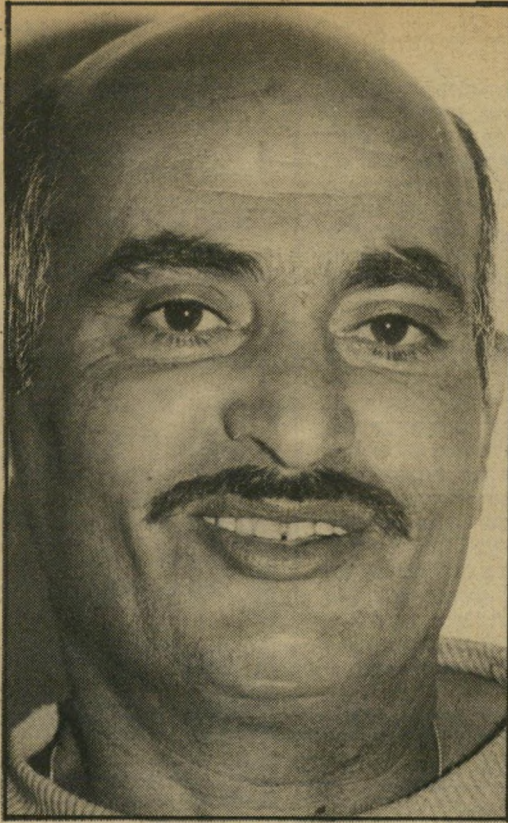

ציון צמירי, העולם הזה

דויד טסה:

„קשה לקבל נבחרת הקוראת לעצמה נבחרת פלסטין!“

נבחרת-הכדורגל הפלסטינית הודיעה השבוע על נכונותה לשחק כדורגל בארץ, אם תוזמן. בנבחרת, שערכה מישחק-דראוה נגד קבוצת-כדורגל של עיתונאים איטלי קיים, יש שחקנים פלסטיניים מעיראק, מכוויית, ממצריים ומארצות אחרות, אבל אין בה אף לא פלסטיני אחד מיש-ראל.

שאלתי את דויד טסה, מנהל קבוצת בני-יהודה תל-אביב, אם יתכן מצב שבו תוזמן נבחרת כדורגל פלסטינית לארץ.

דעתי היא חיובית, אבל יש מיכשולים בדרך, מאחר והספורט מעורב בפוליטיקה והפוליטיקה בספורט. זהו אחד האכסורדים במדינה. אין, למשל, מישרד ממשלתי אֶפְנְלִיטִי, שֶׁיִּטְפֵּל בספורט. אני, מבחינתי, דווקא מקבל דברים כאלה בשימחה. אני מזמין קבוצות מג'לג'וליה ומטייבה למישחק-אימוון. לפני כמה זמן שיחקנו ברליית-אל-כרמל, והכנסות המישחק היו קודש לנערה

ספורט

- ערבית, שהיתה צריכה לעבור השתלשכות.
- אתה מדבר על האזרחים הערביים בישראל, ואי-נני שואלת על נבחרת הקוראת לעצמה נבחרת פלסטין.
- מבחינה פוליטית אנו מנועים מלהיות בקשר עם הפלסטינים. בנסיעות לאירופה יוצא לנו להיפגש עם ערבים. במחנה-אימונים בהולנד נפגשנו עם נבחרת כוויית. היו אף גישושים למישחק אימוון, אבל זה לא יצא לפועל.
- היית מזמין קבוצה פלסטינית למישחק?
- יתכן שזאת סתם זריקה, אבל צריך להרים את הכפפה. הספורט יכול להביא לקירוב לבבות ולשלום, כבר היו דברים מעולם. מפריע לי דבר אחד, איך הם יכולים לקרוא לעצמם נבחרת פלסטין אם אין שם פלסטינים?
- יש פלסטינים רבים החיים מחוץ לגבולות המדינה.
- אבל נבחרת צריכה לייצג מדינה.
- זה כל העניין.
- אם תבוא אלי נבחרת עזה ותרצה לשחק, אני אמליץ לשחק איתם, אבל קשה לי לקבל נבחרת המורכבת מכמה מדינות שונות, והקוראת לעצמה נבחרת פלסטין. (אורית זרובבל)

ציון צמירי, העולם הזה

יאיר גרבוז:

„הם אמרו: אני לא רוצה לאיים, אבל...“

לפני שבועיים הופיע הצייר וההומוריסט יאיר גרבוז בתוכנית „שעה טובה“ וסיפר, בהומור הנפלא שלו, קצת מקורותיו בעת שרותו כחייל בהג"א. יומיים לאחר מכן התחילו להגיע לביתו שיחות-טלפון מאיימות. ביקשתי מיאיר לספר לי קצת על מהות השיחות.

מסוג השיחות המאיימות היו שלוש. כראשונה הודעה המדבר, אבל מאחר ובתחילת השיחה לא ידעתי מה הוא יאמר, לא רשמתי, ואיני זוכר את שמו. לעומת זאת הוא אמר שהוא מפקד הג"א כאיוור רמת-גן. האחרים לא הדהוה בכלל.

- מה בדיוק הם רוצו?
- בעיקר לתבוע את עלבונה של הג"א.
- והם איימו?
- זה תמיד התחיל ב„אני לא רוצה לאיים, אבל... כדאי שתדע שיש לנו כל האמצעים ל... ואנחנו לא מאיימים, אבל אם צה"ל הגיע לאנטבה, לא תדעו לו בעייה להגיע גם אליך, ואנחנו לא מאיימים, אבל תשאל את אורי אבנרי מהעולם הזה מה קרה לו כשהשמיע את צה"ל? ומשהו כמו „אנחנו יכולים לראג שאף תערוכה שלך לא תעבור בשלוש“
- הם הסבירו לי שהם קצינים בכירים, והם מאוד מודאגים ממה שאיר גרבוז עשה להקטנת המוטיבציה להתגייסות להג"א, ובכ"ל, לשמו המפואר של החיל הזה.
- ולמה שלא תתייחס לכל השלושה האלה כאל שלושה פסיכים, שמצאו את מיספר-הטלפון שלך ו-

צבא

- החליטו לבלבל לך את המוח?
- אז, פה הפואנטה אמנם אני מאוד רוצה לקנות ששלושתם אינם קצינים בכירים בצה"ל או בכל צבא אחר, אבל מצד שני לגמרי ברור שהם משרתים בצבא, ויש להם גישה ישירה לכל התיקים האישיים שבהם הם רוצים לספול. ברור לי שבזמן השיחה לפחות שניים מהם ישבו ליד הטלפון כשבידורם או התיק האישי שלי או איזה פלטר-מחשב. הם נתנו לי תאריכים מדויקים של יום-הגיוס שלי, של יום-ההעברה מצה"ל, של הוועדה הרפואית שלי, מה הפרופיל שלי היום, לעומת מה שהיה לפני 10 שנים, וכו' וכו'.
- והם מאיימים בפירסום החומרי?
- הם מאיימים לגלות לאומה שלפני שנים אחדות קיבלתי שיח רוח תקופתי מצה"ל מחוסר-התאמה, עובדה שמעולם לא התרתה, ולכן אי-אפשר לאיים בה עלי.
- האם תגיש תלונה?
- הייתי עושה זאת בשימחה, אילו היו בידי השמות של המטל-פנים. אבל מאחר ואין לי שמות, אין נגד מי להגיש תלונה. אבל יחד עם זאת מאחר מראיגה אותי העוכרה שאנשים יכולים להגיע לחומר אישי והרבה פעמים סודי, ולהשתמש בו לאיזמים נגד אנשים. הייתי שמח אילו מישורו בצה"ל היה קורא את השורות האלו ומחליט לעשות משהו בעניין זה. די מפחד שהתיקים של כולם פרוצים ופתוחים לפני כל:

מאשה לובלסקי:

„לנשים יש כוח משאבים כדי להתכנות לפוליטיקה!“

ברגע ששמעתי שמיפגת-העבודה הורידה פקודה למו-עמדיה לרשויות המקומיות להכניס אשה למקום השני – טילפנתי אל מאשה לובלסקי, מוכ"ל „נעמת“ וחברת מיפגת-גת-העבודה, וצעקתי געוולט!

לפי דעתי זו הפלייה של ממש. זה במילים אחרות להגיד – קחו את המטומטמות הללו, שאינן מצליחות להגיע לכלום בכוחות עצמן, דיחפו אותן לאיזה מקום מכובד, ובזה תסתמו להן את הפה.

שאלתי את מאשה לובלסקי למה היא לא צועקת.

במיפגת-העבודה החליטו לעמוד על עיקרון השיריון לנשים בשילטון המוניציפאלי, כי לכנסת זה לא הצליח. אמנם היה שיריון של 20% לנשים בכנסת, אבל לא הבטיחו לאילו מקומות מתוך ה-120.

- השאלה שלי היא למה בכלל שיריון? אם ישרי-נו מקום אחד לנשים ומקום אחד לספרדים ומקום אחד לאשכנזים ומקום אחד לגימלאים ואחד לנכים ואחד לגוינגיים, איזה מקום יישאר למוכשרים, או למי ש-רוצים להגיע בכוחות עצמם?
- זה נכון שיש יכוח בציבור האם צריך שיריון או שצריך לבטל אותו, ולתת לטובות להיבחר. אבל זה לא פשוט כלי-כך. אנחנו חושבים שלנשים יש פחות משאבים כלכליים להילחם, פחות אפשרות להתפנות לעבודה ציבורית. לגברים זה יותר קל.

נשים

- האם חשבתם על האפשרות שלנשים יש גם פחות עניין בעסקנות ציבורית מאשר לגברים, ולכן הן משתדלות פחות ומגיעות פחות?
- אני לא חושבת שזה כך. אבל רע לי שגם אני בעצמי חלוקה עם עצמי בנושא השיריון, ואני מעבדת עכשיו איזו קונספציה שתאפשר הכנה והשיפה מראש של מועמדות לבחירות איווריות. אנחנו מודעים למהומה שהיתה בעיקבות השיריון לנשים, החץ של הגימלאים, הצעירים. ובכל זאת צריך איכשהו להבטיח שיהיו נשים.
- אני רוצה לשאול אותך שאלה אישית. איך היית מרגישה אילו את מקומך ותפקידך במזכ"ל „נעמת“ היית מקבלת כמפני ששיריינו מקום לאשה?
- לא, לא. אני לא באתי כמקופחת. אני השקעתי הרבה עבודה באיגוד המיקצועי שלי. מגיל 28 אני פעילה. התחריתי בגברים רבים. איש לא נתן לי מאומה בגלל היותי אשה.
- כלומר, את הוכחה חיה שאם אשה רוצה להגיע, היא יכולה, ואת אומרת היום שבכל זאת צריך לשיריין להן מקום. זה לא אכסורדי?
- כן, הנושא שנוי במחלוקת, ואני יודעת שיש אנשים, כמוך, שחושבים שזה פועל לרעת הנשים. אני מקווה שאם ניערך לשינוי שיטת הבחירות, הבעייה תיפתר. (דניאלה שמי)